

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gadhjem. Østerlars. Hasle
Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 230 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. 6 Ø. Forretningsann. 8 - Fredag den 8. Januar Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1932

Bedst igennem.

Af Sognepræst Karl Lindqvist.
- 0 -
Paa Hospitalet lærer man hinanden at kende. Fælles Skade, fælles Trøst, siger det gamle Ord. Og i Sygdommens tunge Timer vaagner Trangen til Meddelelse, til at aabne Hjertet for andre — og høre paa andre.

Og saadan gik det til, at tre forskellige Mennesker lærte hinanden at kende derinde, hvor Døden stille gaar fra Seng til Seng og hvisker: Vær beredt!
Jo, vist var de forskellige: den kraftige Proprietær, den blege, feminine, pyntelige Handelsrejsende, og den furede, stormbidte Fisker. Og dog var Forskellen ikke fremtrædende, som de laa der i Sygestuen, alle lige afkræftede og forpinte af Sygdommen.

De kunde for saa vidt godt være Brødre — og var det jo i Grunden ogsaa, de tre smaa Menneskebørn, som Livets Bølgeslag havde slængt herind i en stille Krog.

De laa her længe, saa længe, at de fuldtud blev fortrolige med hinandens Liv derude i den levende Menneskeverden. Ja, og de kendte hinandens Familie —: Proprietærens livlige Datter, der plejer at komme farende i Ridestøvler og med Pisk i Haanden. Repræsentantens elegante Frue, hvis Parfume blev hængende i Værelset hele Dagen — og Fiskerens gamle Morlii med de barkedede Næver. Den sidste kom ganske vist ikke paa Besøg, for hun boede helt ovre ved Jyllands Vestkyst og havde ikke Raad til den lange Rejse til København, men de to kendte hende gennem Fiskerens Beskrivelse.

— Naar der var stille paa Stuen, og Smerterne var taalelige, talte de med hinanden — Proprietæren kraftigt med gammel Løjtantsrøst, den Handelsrejsende blød og kulliveret, vittigt og sankastisk, Fiskeren langsomt, alvorligt — med en Stemme, der var dyb som Havets evige Sang. —

Saa var det, de kom til at tale om, hvordan et Menneske bedst klarer sig i Livet, bedst kommer igennem. Og hver af de tre kom med sine Erfaringer.

— Jeg tror ikke paa alt det med Lykke og Held og stegte Duer ind ad Vinduet, buldrede Proprietæren. Nej enhver er sin egen Lykkes Smed; der er kun eet, som duer —: Arbejde. Det er nu mit Princip Ved Hjælp af det er jeg kommet gennem Livet. Jeg begyndte med to tomme Hænder — og nu har jeg dog en net lille Ejendom paa et Par Hundrede Tønder Land, i god Drift, med fuld Besætning — ja, og saa en pæn Skilling paa Kistebunden til min Datter Else. — Det har kostet

Slid, men Slid betaler sig, naar man har lidt Hjerte, vel at mærke. derfor siger jeg altid til unge Mennesker: Vil I komme godt igennem Livet, saa bestil noget! Det er Tidens Pest, at Folk ikke mere vil bestille noget, bø! og saa tror de endda, det kan gaa — naa, men det er altsaa mit Syn paa Sagen. Hvad mener De, Hr. Repræsentant? Hvordan er De kommet igennem?

— Ved at snakke! lod Repræsentantens Svar.
— Hvabe'ha'r?
— Tja, ved at bruge mine Tale-gaver, ganske simpelt!
— Kan man leve af det? Proprietærens Ansigt saa tvivlende ud. Fiskeren sagde ingenting.
— Aa jo — det har da givet mig en fyrretyve Tusinde om Aaret i de sidste 15 Aar . . .

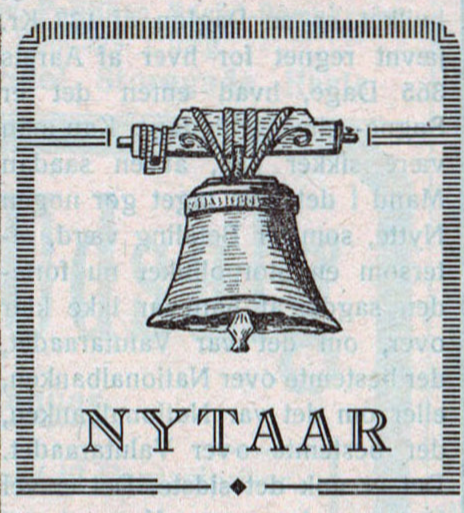
— Det var — hm! — mærkeligt . . . bare ved at snakke? Proprietæren var uhyre forbavset. Fiskeren sagde stadigvæk ingenting, og hans Ansigt viste hverken Forbavselse eller Sindsbevægelse. — Det var svært! gentog Proprietæren, det er jo faktisk — tja, det er jo virkelig, jeg maa sige: De har jo klaret dem bedst igennem, hvis det virkelig passer. Den kan jeg ikke stikke. Men hvordan gaar det til? Hvordan kan man tjene en saadan Sum — bare ved at snakke?

— Tja . . . Repræsentanten var synlig smigret. — Det er nu heller ikke saa let, som det lyder. Det er et Arbejde, og der behøves en hel Del foruden et godt Mund-læder, man maa vide at belægge sine Ord, at opføre sig, maa være lidt af en Menneskekender, maa forstaa at arrangere smaa udsøgte Middage o. s. v. Men det vigtigste er alligevel, at Mundtøjet er i Orden. Og det vil jeg uden Beskedenhed sige, at mit har været indtil Dato, og det har hjulpet mig igennem meget . . .

— Ja, og til de fyrretyve Tusinde, mumlede Proprietæren, jo, det maa jeg sige atter en Gang: De har klaret den bedre end jeg!
— Men maaske Fiskeren har klaret sig bedre end nogen af os to! smilte Repræsentanten. — Hør, Fisker, hvordan er De kommet igennem Livet?

Fiskeren saa paa sine Lidelsesfæller med et Par rolige, klare Øjne.

— Ved at bede? sagde han langsomt og tydeligt.
Der blev stille en Stund derinde. En underlig flov Stilhed, som om der var blevet sagt noget stygt. Repræsentanten kom sig først.
— Kan det give noget at leve af? spurgte han, hvad har De tjent?
Der var Spot i hans Stemme, og han blinkede med det ene Øje til Proprietæren.
— Jeg har ikke tjent ret meget, svarede Fiskeren, men har alle

Saa ringes atter et Nytaar ind med ukendt Følge af mange Dage, og sælsomt toner i Nattens Vind de gamle Klokker fra Kirketage. Vi hører Tonernes Klanglyd stige fra Støvet's Egne mod Lysets Rige, vi staar i Stilhedens dybe Fred og lader Tanken slaa Følge med.

Saa sælsomt formes vort Levned's Vej, vi aner intet om det i Morgen, om vi skal smile i Medgangs Leg, hvad heller græde

i Angst for Sorgen, og roser Tanken saa stolt og siger, at den er Herre i alle Riger, saa spørg den blot, hvad den kender til de kommende Tidens Vekselspil!

Nej, vi maa standse ved Aarets Kvæld og til Guds Naade alt vort befale og aabent vedgaar, at vi har Gæld, som ingen Sinde vi kan betale. Hvad er vel vi

under Stormens Vælde, som selv de højeste Træer kan fælde, hvad er vel vi, naar et Øjeblik kan standse Livet, som her vi fik?

Nej, Hovmodstanken maa vejres bort, thi vi er kun som Lys, der brænder og slukkes engang i Natten sort, naar Aftentimen

vort Dagværk ender. Og vi er kun som Løv, der falder, naar Stormens Røst gennem Skoven gjalder, vi evner intet af det at se, som skal i kommende Sekler skel

Derfor i Nytaarets første Gry vi løfter Tanken til Flugt fra Støvet, at Aandens Magt, der er altid ny, kan trøste Sindet, der var bedrøvet, at vi kan glemme vor tunge Grublen og fange Mod

i en Lovsangs Jublen — thi vil paa Vandringen Gud gaa med, da ender Dagenes Strid i Fred!

G. JUST PEDERSEN.

Dage været en fattig Mand. Havet er en streng og maadeholden Arbejdsgiver — men Trine og jeg har da altid bjerget Føden.
Det var jo noget, mente de to andre, og man kunde høre paa Tønden, at de i Grunden ikke mente det var værd at nævne.
— Men se, vi har jo været lykkelige ogsaa, fortsatte Fiskeren trods den forbeholdne Tavshed,

hans to Fæller udviste. Vi har ingen Bekymringer haft, for dem tog Gud i Bønnens Stunder fra os, vi har aldrig manglet det daglige Brød, som vi bad om — og vi har haft en velsignet Fred i vort Hjem og vort Liv.

Der blev stille. Fiskeren laa med lukkede Øjne og et Smil om Munden. Han tænkte paa de mange Aar, levet under Guds Hænder, trygge og glade midt i Arbejdet og Fattigdommen, han tænkte paa sin skikkelige, elskede Trine, paa Børnene . . .

Og Proprietæren tænkte, men Minderne var knapt saa fredsfyldte. Det var Minder om et bevæget Ungdomsliv, om et Pengeægteskab, om ensomme Aar i et Hjem, der intet Hjem var.

Noget lignende gjaldt Repræsentanten. Velsignet Fred, velsignet Fred! lod det for hans Øren. Naa, det kendte han i alt Fald ikke. Hun var saamænd god nok, hans Kone, men Fred . . . naa, de tog nu Livet paa deres Maade, helt anderledes og . . . frit . . . end saadan et gammelt enfoldigt Fiskerpar. Men nu vilde han ikke tænke mere paa det, han havde faaet Prædiken nok for i Dag — han tog en af Edgar Wallace Rædslerne — det var noget andet end dumme Tanker om Bøn og Fred og al den Slags . . .

Dagene gik. Uendelig langsomt, som Dagene gaar, naar Døden staar ved Sengen. Og det gjorde den. De fulgtes langsomt ad imod Mørket, de tre. Blegere og mere udtæret blev Ansigterne. Repræsentantens Vittigheder blev faa. Han syntes endelig selv, at de var flove.

Og det var saa underligt med de Besøgende. Proprietærdatteren havde et uroligt Blink i Øjnene, hun forsvandt næsten før hun var kommet, og i den lille Stund, hun stod ved Faderens Seng, plaprede hun løs os Bedriften, om Forbedringer, Udvidelser. Hun var selv Forvalter derhjemme og gik med Liv og Lyst op i Gaardens Drift. Proprietæren havde været saa stolt af hende. Hun er mit eget Værk, Arbejdet er alt for hende, plejede han at sige med bevæget Stemme. Men nu var det blevet anderledes, han var ikke længer saa stolt af Datteren, det trættede ham at høre de lange Beretninger, han lyttede og lyttede efter et kærligt Ord, efter et eller andet, som han vel ikke helt selv vidste, hvad var, noget, der havde Forbindelse med den Skygge, som Dag for Dag krøb nærmere, noget, der kunde gøre den mindre forfærdelig. Han var kommet stolt igennem Verden ved at arbejde, det stod fast, men alligevel . . .
Og Repræsentanten var blevet saa underligt stille. Han laa og

tænkte, og det saas paa hans Ansigt, at det voldte ham Besvær. Hans Hustru kom hver Dag, hun havde Blomster og Frugt og Knaldromaner i Masse, hendes Latter skar som Knivblade igennem Sygeværrelset, hendes Stemme var høj og gennemtrængende, den passede til Restaurantens Larm, ikke til Sygeværrelsets Stilhed.

En Dag kom Trine. Bred og mægtig skred hun gennem Korridorerne, men da hun traadte ind i Sygeværrelset, var hendes Trin sagte, og hendes vestjydske Mandfolkerøst var dæmpet og blød. Hun satte sig stille ved Mandens Seng. De talte sammen, de to. De holdt hinanden i Haanden, saa kærligt og mildt — de to, som vel sagtens ikke i mange Aar havde tænkt paa Kærtegn, for hvem alt saadant sikkert havde været Luksus.

Trine knælede ned ved Sengen, og de to gamle Mennesker gik den Vandring, som et Liv igennem var blevet dem kær: Bønnens Gang til Faderhuset i det høje.

Uvilkaarligt foldede de to andre ogsaa deres Hænder, og de laa med spændt Opmærksomhed under Bønnen.

Det var det hele. — Men da Trine skulde gaa, lagde den gamle Fisker sin Haand i hendes, og de hørte hans Ord:

— Ja, saa Farvel, Trine! Og Tak for de gode Aar hernede. Du var en brav Kone. Nu ses vi vel nok ikke mere her — men vi kommer jo nok igennem alt det, Gud svigter os ikke, det ved vi jo — saa nu vil jeg sige dig paa Gensyn derhjemme hos Ham, Trine!

Det var Repræsentanten, der først sagde noget. I flere Timer havde der været Stilhed, Dødsens Stilhed.

Jeg tror nu alligevel, Proprietær, at Fiskeren derhenne bedst har forstaaet, hvordan et Menneske kommer igennem. Her kommer De med Deres Arbejde og jeg med mit Snakketøj tilkort begge to . . .

— Aa ja, sukkede Proprietæren, gennem Døden kan man jo ikke komme med Arbejde eller med Tale. Hør . . .

Han vendte sig til Fiskeren:
— De maa lære os at bede!
Der var Alvor i hans Stemme. Fiskeren saa mildt paa ham.
— Det kan jeg ikke!
— Det kan De ikke?
— Nej, det kan kun een gøre — han, der engang lærte sine Disciple at bede, Jesus Kristus.

— Og paa Grænsen ind til det store Mørke forsøgte to smaa Mennesker i der skumrende Dag at faa lært, hvordan et Menneske bedst kommer igennem.

Landboernes Sammenlutning.

Efter Landbrugsmødet i Olsker forleden, er der enkelte der gaar med en Forundring over Husmændenes neutrale Holdning overfor den nye Organisation: Landbrugernes Sammenlutning, til hvilken Husmændene jo heller ikke var de ivrigste til at faa tegnet sig som Medlemmer. Forundringen giver sig Udtryk i, at naar vi Husmænd ikke straks slutter os til, saa den bliver fuldtalig nok, saa vil den ikke være i Stand til at gennemføre noget effektivt, eller med andre Ord, det kan blive Husmændene, der hindrer L. S. i at forbedre Landbrugets Kaar ganske betydeligt.

I Mødets Indledningstale af Hr. Olsen, Hollændergaard betegnedes den for Tiden værende Situation som en Landbrugskrise, under hvilken vi Landboere burde slutte os sammen og kræve Landbrugets økonomiske Ligestilling med andre Erhverv, hvilket først søges opnaaet ad Forhandlingens Vej; men hvis dette ikke giver tilfredsstillende Resultat, da, ved at gaa til stærkere Forholdsregler og med økonomiske Midler, fremtvinge vore Kravs Gennemførelse f. Eks. ved at standse den ellers Landet tilflydende Valuta for vore Landbrugsprodukter, dels ved at tilbageholde en Del af disse Produkter i Kølehuse her, og for de øvrige Produkter, som ankommer til England, at tilbageholde Sterling der.

Dette var vistnok nogle faa Punkter eller Foreningsvedtægter, hvis det kan kaldes saa, af det der i Indledningstalen blev fremhævet som burde gennemføres og hvorunder vi Landbrugere alle som en skulde sætte vort Navn.

Maa jeg som Husmand forsøge at fremføre et Par Bemærkninger desangaaende — og maaske man saa ikke undres saa meget. (Det var forresten ikke alene Husmændene i Almindelighed, der kom til at mangle paa Listen, en Del Gaardmænd forlod jo Mødet, inden Afstemning skulde foretages.) Vi har jo bestaaende Landbrugsorganisationer, som omfatter saa at sige alle Landbrugere, og disse to: De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger er oparbejdet gennem mange Aar, og til dem henvender Rigsdagen sig, naar Spørgsmaal foreligger ang. Landbruget. Men her var det jo, Indlederen mente, at en Landboforening ikke vilde kunde løse disse Opgaver, da dens Formand maaske havde andre Interesser, som det i saa Fald vilde gaa ud over. — Jeg tvivler meget om, at en nylavet Landbrugsorganisation magter at løse de nævnte Opgaver med de angivne Midler, og hvis vi alligevel gjorde et Forsøg derpaa, saa maa vi jo helst paa Forhaand gøre os klart, hvad Følgerne kan udarte sig til. Hvis vi nu skulde holde vore Produkter tilbage i maaske 14 Dage, saa tror jeg ikke, at Englænderne holdt Faste i den Tid. Der er andre, der gerne leverer Landbrugsprodukter og bliver glade for nye Afsætningsmuligheder i England, hvis Danmark aabner dem Adgangen. — Hvordan gaar det saa med de danske Produkters høje Standard, pæne Overpris og støtte og sikre Leveringer til det engelske Marked, som der er arbejdet saa meget for herhjemme? Vi vil maaske kun bagefter faa afsat

mindre Kvanta til mindre Priser end for Strejken. — Hvis vi skal være enige om at slaa et Slag, saa var det jo godt, om vi forinden kunde beregne det nogenlunde, saa at vi ikke risikerer, det rammer haardest til os selv, som giver Slaget ud. Det er et Problem, som jeg ikke dengang ved Mødet og heller ikke senere har faaet Klarhed for — altsaa en af Grundene.

Der er tit og ofte brugt betegnende Ord, som f. Eks. Overorganisering, ensidig Partipolitik og andre; men at nøjes med at kalde den nuværende Situation en Landbrugskrise synes mig at være alt for ensidigt. — Og vi skal være Medlemmer af en ny Landbrugsorganisation — foruden de vi er Medlemmer af i Forvejen — vil det ikke være at overorganisere os selv; jeg tror ikke, det er Meningen, at vi skal melde os ud af Landbo- og Husmandsforeningerne og lade dem dø.

Det var sikkert ud fra nogle lignede Betragtninger, at Formanden for De samvirkende bornholmiske Husmandsforeninger, Nielsen, Grønvang, ved Husmændenes Sendemandsmøde i Rønne forleden Mandag, mindede Husmændene om, at de havde deres Plads ved Sendemandsmødet og ikke ved den nyopdukkende Organisation, som ogsaa holdt Møde i Rønne samme Dag. — Dette, mente Olsen, vilde ikke være sagt af Nielsen, Grønvang, dersom han havde haft bedre Kendskab til L. S. — Men jeg tror nu, at jeg maa bedrøve Olsen med, at saalænge der ikke er bedre Reglement eller Afgrænsninger for de paatænkt anvendte Midlers Konsekvensers Rækkevidde end der endnu fra L. S.s Side er redegjort for her, faar han sikkert vente længe, inden alle Husmænd kommer og tegner sig som Medlemmer.

Vi skulde kræve økonomisk Ligestilling med andre Erhverv, ja men der er ogsaa Krise for andre Erhverv, saa i den Retning kan vi maaske omtrent finde Lidelsesfæller. Hvis det ene Erhverv efter det andet vil sørge for sig selv og komme og kræve og fremtvinge sig bedre Kaar, saa vil det blive en Fremgangsmaade, som kun kommer til at minde om noget lignende som Kommunisme, en vis tagen sig til Rette, noget som har givet sørgelige Resultater i andre Lande — og mon det blev bedre her. — Det er jo slet ikke en speciel Landbrugskrise eller en ensidig Erhvervskrise, vi staar i, men en økonomisk Gældskrise, som giver sig mere eller mindre Udslag i de forskellige Erhverv, og som desværre er meget strengere i andre Lande end i Danmark. Nu underkender jeg absolut ikke den økonomiske elendige Stilling, som det højstberoste danske Landbrug er kommet i; men jeg tror ikke, at en enkelt Sammenlutning af Landbrugere kan afhjælpe Krisen ret meget til noget varigt Gavn hverken for det enkelte Erhverv eller for Samfundet i sin Helhed. — Vi befinder os jo nu i de sørgelige Resultater af Efterkrigstidens Højkununktur med dens meningsløse Gældstiftelse ikke alene af den enkelte, men Kommuner og ikke mindst Staten kører paa Gæld, som det var mulig at opnaa, da Kronen laa i en lav Kurs og der var rigelig med Penge. Nu skulde man tro, at mange har faaet Syn for, at en ny lille Krone og en rimelig Højkununktur kan bruges fornuftigt til i nogen Grad at ophæve de Skævheder, som fremkom under den forrige. Derfor maa man mene, at dersom alle vi, der kun

har haft Nedgangstider at arbejde os frem under, ogsaa oplevede en Opgangstid, vilde vi Landboere derved i nogen Maade blive ligestillet med hinanden. Jeg tror bare ikke paa, at L. S.s Midler er heldige at bruge. Men de kloge Finansmænd siger, det er usundt med en lille Krone. Ja, den forrige fik Folk til at køre i vild Fart; men nu, da Lovgivningsmagten har set Skavankerne, saa var den, hvis den vilde, i Stand til at sætte Love og Regulationer ind paa, at vi fik et velordnet Pengevæsen og en fornuftig Administration i hele Stathusholdningen — hvad det nu kniber svært med. Det maatte ikke være Regulatorer af den Slags, som nu for nylig er indsat i Maskineriet i Form af Valutakommissærer med en Løn af ca. 50.000 Kr. aarlig, hvilket er en Dagløn af 137 Kr. jævnt regnet for hver af Aarets 365 Dage, hvad enten det er Søgne- eller Helligdage. Kan man være sikker paa, at en saadan Mand i det hele taget gør nogen Nytte, som er Betaling værd, eftersom en Storpolitiker nu forleden sagde, at han var ikke klar over, om det var Valutaraadet, der bestemte over Nationalbanken, eller om det var Nationalbanken, der bestemte over Valutaraadet. Det er nok det sidste. Det er vel Pengene, der regerer Menneskene. Hvad skal de meningsløse, kolossale Pengesummer kastes ud for; jeg vil ikke kalde det Løn, for Ordet Løn betegner en velfortjent Betaling for udført Arbejde, og der er sikkert mange, der ikke gør ret meget Arbejde med Hænder eller Hoved for at faa en stor Del af de 50.000 eller mere, som foræres hen i Form af Løn, Tantieme, Fribolig, Fribefordring og hvad det nu hedder altsammen.

Er her ikke et af Landets indre Forhold eller rettere sagt Misforhold, som ikke alene Landbrugere, men jeg tror langt det overvejende Flertal af samtlige stemmeberettigede Borgere i Landet kunde blive enige om at stille Ændringsforslag til — nemlig til Lønningsloven. — Hvormange Penge, der bestemt skal til for at en Familie kan leve pænt og hæderligt, er maaske ikke let at sige; men med disse Forhold, vi lever under for Tiden, gaar vi vel ikke nogen for nær eller driver nogen lønnet Embedsmand mod Sult eller Nød ved at sige, at mon ikke der kunde leves ret pænt for 4 a 5000 Kr. i Grundløn eller maaske 6000 Kr. for dem, som paa Grund af Embedsstilling andet Steds i Landet, er nødt til at føre Dobbelthusholdning. Hvad derudover faas, maa vel nærmest betegnes som af det Onde, da en Del af de Penge jo nok gaar til unyttigt Selskabsliv baade hjemme og paa dyre Hoteller og til Luksus, som hverken Landet eller hver enkelt har Raad til at betale eller skatte til. Naar saa mange Mennesker, som Tilfældet nu er, mangler lønnet Arbejde og derfor nødes til at søge Hjælp og Støtte til Livets Ophold, mens de lider under det økonomiske Tryk, og der paa den anden Side er mange andre, der har saa rigeligt med Penge, at de ikke er i Stand til at beregne, hvormeget de maa bruge, og saa maaske forgriber sig og en Gang før eller senere afløres som Bedragere, hvilket jo oftest sker mellem de højstlønnede, hvorfor saa ikke gaa til den højt tiltrængte Lønregulering. I begge disse Tilfælde er vi jo elendige Trælle under Kapitalmagten, og det maa da være et forkert og ukristeligt Forhold. Lad os komme ind paa at bruge Pengene fornuftigt som et

nødvendigt Betalingsmiddel. Der er andre skæve Forhold, der trænger haardt til at ændres; men her skal jeg ikke nu nævne flere Midler til Afhjælpning af Krisen.

Jeg beder undskylde, at jeg først her fremkommer med en Redegørelse for, hvorfor jeg ikke har indmeldt mig som Medlem i L.S. Men da jeg hørte om Forundringen derover, saa syntes jeg dog at være dem Svar skyldig. — Og naar jeg her dernæst fremfører Spørgsmaalet Lønregulering, som en af de mange Ting, saa er det, fordi jeg er ganske overbevist om, at naar den med tilbørlig Hensyntagen til Konsekvenserne blev ganske grundig gennemført til Gavn for alle og ikke til Skade for no-

gen, saa vilde det gavne os meget mere, end om vi gør Forsøg paa at faa lidt flere Penge hjem for vore Produkter netop for at opretholde det meningsløse og sygelige i hele Samfundshusholdningen.

Derfor: Ned med alle store Lønninger til Rimelighed. Bort med alle Toldskrænker ikke alene i Danmark, men i hele Europa. Lad os blive fri for al indirekte Beskatning og Afgift af det nødvendige til Livets daglige Ophold. Lad os vælge et Skattegrundlag som altid er tilstede, og lad vor personlige Arbejdsfortjeneste være skattefri.

Skovfryd i December

C. KJØLLER.

Hvad bringer Nordbornholm sine Abonnenter i det nye Aar?

AAR for Aar, lige siden Nordbornholm første Gang saa Lyset, har vi lagt Vægt paa at udsende Bladet i saa stort et Antal Eksemplarer som overhovedet muligt, da vi derved mener bedst at gavne de averterende.

Dernæst søger vi at gøre Indholdet saa fængslende og indholdsrigt, som det under de givne Forhold kan blive, og det glæder os at mange paaskønner vort Arbejde og bringer os Artikler og Oplysninger, der har Befolkningens Interesse.

Men for bedre at komme i Kontakt med vore Læsere, arbejder vi stadig paa at forøge Bladets Abonnent-Antal, thi derved hæves dets Anseelse, og vi faar mere Føling med Læsekredsen og mærker, at „Nordbornholm“ er noget mere end „en Lap Papir, der kastes ind ad Døren“!

Vi lægger derfor den største Vægt paa at faa alle vore Læsere indtegnet som Abonnenter og viser efter Evne vor Erkendtlighed.

Sidste Aar udgav vi „Hammershus Birks Historie“ i Bogformat og sendte Abonnenterne den som

Julegave. — Skulde alle endnu ikke have modtaget den, bedes de sende os Kvitteringerne, og Bogen skal portofrit blive dem tilsendt.

Vi har endnu et Restparti af denne udmærkede Haandbog, der tilbydes nytilmeldte Abonnenter paa samme Vilkaar, altsaa gratis, naar de indsender Abonnement for 2det Halvaar — 2 Kr.

Saaftremt Oplaget ikke slaar til, eller Abonnenten allerede er i Besiddelse af Bogen, sender vi efter Deres eget Valg portofrit enten 50 elegante Visitkort med Navn

eller en Mappe signeret Luksuspost (Brevpapir & Kuverts).

Abonnementet maa indsendes paa vor Postkonto 14146 eller til vore Bude mod Kvittering.

Husk at notere, hvad der ønskes samt tydeligt Navn ogAdr. Bestillingerne ekspederes omgøfterhaanden som de indgaar.

— At Udsalgsprisen paa de tilbudte Varer ligger betydeligt over Bladets Abonnementspris, noterer vi kun, for at vise vore Læsere, at vi ikke skyer noget Offer, naar det gælder Nordbornholm.

DÆNJ NYA MOLANJ

Et Byraad hár vi faad, som der e te Byens Gavn; aa framfor alting skulle der gjorres nád ver Havn. De sto ju paa Baasjettet i monga Harrens Aar; men de hár injed hjolped. — Te Arbajed vi gaar!

De va ju en Skandála for Byraad aa for Bøinj, a Sjeven kunje naue komma udanfor paa Sjøinj; naar Stongamølla loktes, de ville gjorra Gavn, saa ville der ble rolit aa stille inj i Havn.

Aa der kom nonna Tebod, — aa et aa dom di tou. Di søjte om Bevillinj, aa di fikj ausaa Lou. Aa Saabye gjik i Gong me to Manja aa enj Pram; der va ju injen Fåra paa vores Anedam.

Men fost i Setember der kom en ræli Vinj, som sende høja Sjø i Havnagatted inj, aa Bjælkana di knaite, aa Broen ramlad ner, aa Krån denj gjik i Haved me Sten aa majed mer.

Aa Stenkårn, som di hadde sat hen saa fint paa Rå aa tænjt, a di kanj staa der, te vi faar Tid enj Då, di gâ saj ud aa sajla, aa snårt paa Strån di laa helt måsada i Stompa. — Men Brænje ble der aa!

Nu så di fina Manjana, som hadde go Forstan: „Naj byggja ud i Haved, de gaar nok inte an; vi byggjer longs ad Lanned paa Kløppernes Top, Ni gjer lid mera for ed — saa gaar ed læje op!“

Hva va der ver aa gjorra — der maatte bøjes aa — naar Molanj bâra kom, vad vel li fedt, hvor denj laa. „Men de va injenj Skå, om de gjik lid mera fort; te Vinjter skulle gjerna de hela varra gjort.“

Saa gâ di dom te byggja ijen i Fred aa Ro, aa gâ denj fina Molanj et Knækj elle to. Men domma Folk di sajer, naar der gâbler østli Vinj, denj virkar som enj Trattara, der sætter Vanned — inj.

Di måsad Jyaaavtan aa selva Jyladå, aa kansje di te Paaska et Nap ijen kanj tå. Te Fiskje bler dænjj færddi, om Væred hojler Stik. — Hva kom der aa de hela? — Jo, Pænjjana di gjik!

LARS.

By og Land.

En Gevinst i Vareløtteri
er meget mere værd i Udsalgstiden end paa alle andre Tider af Aaret. Chancen er der den 13., 14. og 15. Januar, hvor 4. Trækning finder Sted. Fornyelsen slutter 11. Januar og Salget den 12. Januar. Der er 83.400 Gevinster tilbage i Serien.

Juleindsamlingen
til Byens fattige indkom i Kirken Juleaften 93,28 Kr., i Kirkebøsserne 14,50, ved Juletræet 141,98 Kr. Fra Sparekassen og private er modtaget 125 Kr. ialt 374,76 Kr.

Patienternes Jul
paa Sygehuset fejredes, ligesom de foregaaende Aars Julefester, meget stemningsfuldt. Pastor Petersen holdt en lille Juleprædiken, der overværedes af de fleste Patienter, Dr. Borch og Frue samt de herværende Bestyrelsesmedlemmer. Der blev sunget Julesalmer og uddelt Gaver, ogsaa til dem, der ikke kunde være med ved Juletræet.

Ledelsen bringer en Tak til alle, der ved Gaver har været med til at skabe Juleglæde for dem, der paa Grund af Sygdom maatte holde Jul borte fra deres Hjem.

Nytaarsaften
i Allinge-Sandvig forløb meget stilfærdig. Der var næsten ingen Skydning eller Sjøv i Gaden. Kun i Sandvig var der flyttet lidt rundt med Sagerne, og de fleste Trofæer anbragt paa Torvet.

Sandvig Havn
har lidt meget under de sidste Paa-landsstorme. Skaden andrager flere Tusinde Kroner.

Byraadet
har bevilget Vejmanden 150 Kr. til et Kursus paa Teknologisk Institut.

Den sidste Hilsen fra Fru Malmgren.
Det er godt at have Tro paa Gud, naar man skal herfra.

Hjertelig Tak for al Delta-gelse.
Allinge den 6. Januar.
Malmgren og Børn.

Hammershus Birks Historie

er nu udkommen og faas i Bogla-derne a 5 Kr.
Stilfulde Bind i Shirting eller Skindryg med Hjørner leveres af Bogbinder Diederichsen, Rønne, til Priser fra 2—3 Kr.
Bestillinger kan indgives direkte eller gennem Allinge Bogtrykkeri, hvorved Porto spares.

Glasning udføres.
Lind, Bæla.

Kød, Flæsk, Pølser
modtages til Røgning.
Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

Ved Borflodningen
til Fordel for Patienternes Jul paa Sygehuset blev Dukken vundet paa grøn Seddel Nr. 15.

R. I. R. Hønniker sælges
hos Oluf Hansen, Tein.

En ung Pige
14—15 Aar, kan faa en let Plads straks i Klemens By. Billet mrk. 101 modtager Bladets Kontor.

En Lødeko
ønskes til Købs eller Bytte.
C. Kjeller, Skovfryd.

Medhjælper
kan faa Plads paa Frydenhøj pr. Tein.

MØBLER. 20% Rabat. MØBLER.

Flødefarvet Soveværelse, komplet med 3-Fløjet Spejl. **Egetr. Herreværelse**, Sofa med Sideskabe, med eller uden Bogskab, **Skænk-Spisestue**, alt med svejfede Ben, udsælges fra 9. til 16. Januar med **20 pCt. Rabat** pr. Kontant.

Alt er forarbejdet paa et af Bornholms fineste Møbelsnedkerier.
Ejnar Larsen's Møbelforretning, Allinge.

Stort Udvalg i Almanakker og Lommebøger
for 1932. JULEBØGER udsælges til halv Pris.
Marekmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.

Forlang Hasle Fodertran hos Deres Købmand eller Brugsforening.
Tf. 21. Hasle Fodertranfabrik.

Alle Dag- og Ugeblade findes paa Lager til Løssalg.
Abonnement modtages til Levering paa visse Dage i Ugen. Særlig henledes Opmærksomheden paa **Berlingske Tidende, Dagens Nyheder, Politiken, Social-Demokraten**, som alle leveres Søndag Morgen med Søndags Tillæg.
Marekmanns Blad- og Boghandel, Storegade, Hasle.

Mit store Udsalg

aalige

begynder **Lørdag den 9. Januar.**

En Masse Rester er fremlagt til Fantasi-priser.
Kjoler og Frakker fra i Fjor vanvittig billig.

Se Vinduerne Fredag.
10 pCt. Rabat gives paa alle kurante Metervarer.

Allinge Messe

ved **Th. Holm.** — Tlf. 100.

Vi sender Dem Nordbornholm, tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Bestillinger til Foraaret 1932
over de nødvendige Kvanta af Kunstgødning, Salpeter samt Kløver-Græs- og Roefrø udbedes til Notering snarest muligt.
Nordlandets Handelshus.

Kakkelovnsbrændsel af 1ste Klasse:
Store Derbyshire Ovnkul - „Langvith“
Store schlesiske do. ekstra Kvalitet.
Renharp. meget kraftige Ovnkoks og Cinders.
Brunkuls-Briketter — Smaakul a 1 Kr.
Hurtig og paalidelig Expedition og til meget billige kontante Priser tilbydes i
Nordlandets Handelshus.

Hver Uge kommer der nye Varer!
Foderblandinger i 2 forskellige Sammensætninger.
Dansk grov Soyaskraa. Grove danske Hvedeklid.
Alle Slags knuste Foderkager til egen Blanding.
Vi modtager gerne Sædvarer som Betaling.
Nordlandets Handelshus.

Al Slags Lastkørsel
samt Transport af Svin til Slagteriet besørages gerne.
Tlf. Rutsker 20 x. **H. A. Jensen, Vang.**

Kofoed & Mortensens Byggeforretning
Ligtøj og Ligsenge. **Ligkistelager.** Ordning af Begravelser.
Telefoner 77 og 79.

Møllers Bogbinderi
Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865.
Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Olsker Sygekasse.

Resterende Kontingent for 1931 skal være indbetalt inden 15. Januar.

Jeg har paabegyndt et **Fjerkræslagteri**

i Klemensker og er altid Køber af al Slags Fjerkræ til Dagens højeste Pris.

Ring blot **Kl. ndr. 33** — og jeg henter Fjerkræet fra hele Øen.
J. C. Olesen.

Se her!

Svinekørsel
til Slagteriet udføres hver Modtagelsesdag til billigste Pris.

Anthøn Kofoed, Klemensker.
Tlf. n. 7 y

Musik. Klaver — Violin — Orgel —
Lær grundig fra **Begyndelsen!**
G. Westphal. 10 Kr. pr. Md.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.
Renten af Indskud er paa 3 Mdrs. Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassevilkaar 4 -
Boxer udlejes.

Averterende,

der endnu ikke har indløst de af os udsendte Indbetalingskort paa skyldige Beløb fra sidste Regnskabsaar, bedes indbetale dette paa vor Postkonto Nr. 14146 — inden 8 Dage. Vi har store Udbetalinger og vil gerne spare Dem for de med Incasso forøgede Udgifter.
Otto Gornitzka.

Smaa Annoncer bedes saavidt muligt betalt Kontant.

Rutsker nordre Tyreholdsforening
afholder Generelforsamling paa Hotel Johns Kapel Torsdag den 14. Januar Kl. 7.
Bestyrelsen.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir Kvitteringer

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

POUL NIELSEN
Autovognmand.
Allinge. Tlf. 145. Allinge
Lukket 4—5 Pers. Bil.

HASLE

Annoncer kan indleveres og betales til vor Repr. i Hasle: Bog- og Bladhandler Marekmann.

Infet Blad træffer Deres Kundekreds bedre end Nordbornholm!

Biografen

Søndag Kl. 8.
Artister.
Skuespil i 8 Akter.
En skør Familie.
Morsom Farce i 2 Akter.

Skatteskemaer

udfyldes.
Transen Holm, Allinge,
Avertér i „Nordbornholm“!

Vort aarlige Udsalg

begynder **Lørdag den 16. ds.**

Læs Annoncen Fredag.

Magasin du Nord's Udsalg

ved Victor Planck, Allinge.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser
hos omrejsende Agenter, der paa Grund af Rejsseudgifter maa beregne større Avance paa en ringere Vare, og sælger denne oaa Efterkrav og uden Garanti.

J Gornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,
er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74. Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.
Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Aniæg,

Slavemarkedet og Fuglen Aisha.

Skitse fra Rejshebogen af Azel Thomsen.

—O—

I

Længe havde jeg ønsket at gæste Mekka, Islams Hjerter, den hellige Stad, hvortil Pilgrimsstrømmen kommer fra den hele Orient. Men Mekka er en lukket By for alle, der ikke bekender sig til Allah og Koranen. Mine Forsøg paa at faa Visum til Mekka strandede bestandig. Da var det, jeg i Kairo traf den unge Sheik Emin ib Axix. Allah velsigne og beskyt ham!

Sheik Emin var en ung Mand med store, udtrykfulde, sorte Øjne og bronzebrun Lød. Hans slanke, spænstiske Skikkelse talte om forfinet gammel Race. Vi traf hinanden paa det store Hotel. Han, som jeg, var fremmede i Kairo, den store, lyse By, vi begge beundrede.

En kølig og dejlig Nat under Stjerner, da vi begge sejlede ned ad den stille Nil i en lille vuggende Baad, betroede jeg ham min store Sorg: for mig var Mekka evig lukket!

— Hvad vil Du i Mekka? spurgte Sheik Emin. I det sparsomme Lys fra Skibsligten saa jeg hans Øjne hvile forskende og forundrede paa mig.

— Effendi, i alle Deres Spørgsmaal til mig har De røbet en gløgende Interesse for Europas Kulturspørgsmaal. Især har Forholdene i det fjerne Norden levende interesseret Dem. — Er det da saa besynderligt, at Islam interesserer mig? Jeg elsker deres Moskeer, Deres dybe, alvorlige Bøn i Timen, naar Muezziner kalder, jeg elsker deres billedløse Kunst, hvor Søjlen og Arkaderne og Tæpperne med de dybe Farver og de forunderlige Arabesker fører mig bort til Egne, der ikke er af denne Verden Effendi, De selv har deres Hjem i Mekka — aa, fortæl mig om den hellige By nu i Nat!

— Du har fortalt mig saa meget om din Hjemstavn, som jeg aldrig glemmer! svarede den unge Sheik Saa vil jeg gøre Gengæld i Nat . . .

Men da Morgenens gryede, og vi gik hjemad til Hotellet, havde Sheik Emin ib Aziz lovet at skaffe mig Visum til Mekka paa Gesandtskabet her i Kairo og at lade mig være hans Rejsefælle, naar han om et Par Dage brød op herfra.

Allerede ved min Afrejse fra Kairo havde jeg aflagt min kedelige europæiske Dragt, Efter Sheikens Ønske havde jeg anskaffet mig de folderige Klæder, som Araberne bruger. Jeg bar en lærd Arabers Dragt. Sheik var med mig i den store Kairo-Forretning, hvor han udvalgte den.

— Saadan er det bedst! Beskyttet af den Dragt og i mit Selskab vil ingen fornærme Dig i Mekka! lovede han.

II

Arabien er intet Turistland. Hotellerne i Mekka er under al Kritik. Men Sheik Emin vilde ikke heller paa nogen Maade tillade, at jeg boede paa Hotel. Han forsikrede paa sin smilende, hjertelige Maade, at jeg var hans Gæst, og han skulde gøre, hvad han for maadede for mig.

Jeg boede i hans hvide Hus i et køligt Rum ud mod den hvide arabiske Gaard, der paa alle Sider er omgivet af Arkader med Hesteskobuer, hvorover et Væld af Blomster slynger sig. Her var saa stille, skønt midt i Byen. Et Springvand plaskede Dag og Nat

med dæmpet Lyd. Fjernt ude saas den hellige Moskees 7 slanke Minareter hæve sig mod Himlen i den lette, klare Luft. Ingen Moské i den hele Orient, uden netop den allerhelligste, har 7 Minareter.

Naturligvis gjaldt mit første Besøg i Byen denne Moské, Sheik Emin ledsagede mig. Da jeg selv knælede i Bøn, var han synlig bevæget.

En dejlig varm og stille Morgen, da jeg sad paa Marmorbænken i den hvide Gaard, kom Sheik ud til mig:

— Der er Slavemarket i Mekka i Dag. Jeg skal derhen vil Du med?

— Slavemarket? Rigtigt? Er det sandt? stammede jeg forvirret.

— Det synes at forundre Dig. Ved Du da ikke, at her i Mekka afholdes Arabiens største Slavemarket?

Nej, jeg vidste det ikke. En Følelse af Gru og Uhygge fortrængte for mig den stille, skønne Morgen. Slavemarket — endnu i vore Dage! Det skulde jeg nu se med mine egne Øjne!

Vi stod paa Torvet . . en aaben, solhed Plads uden Brolægning, hist og her med et Par høje Palmer, og rundt til alle Sider de lave, lyse Huse med de flade Tage.

Under nogle store udspændte snavsede Sejl, støttet paa Pæle, lød der Summen af Menneskestemmer. Tavse gik vi ind under Sejlene. En ækel Lugt af Sved og Uddunstninger slog os i Møde. En ung Neger blev budt frem et Sted foran os. Budene faldt trent. Negeren viste Tænder og grinede over hele Ansigtet. Den samme Scene gentog sig rundt omkring.

I samme Nu var al min Gru forsvunden. Jeg havde forestillet mig et frygteligt Skue med fortvivlede Mænd og grædende unge Kvinder i Lænker. Men ingen, hverken Mænd eller Kvinder havde Lænker. Alle var de velfornøjede . . den hele Scene mindede mere om et stort Fæstekontor under aaben Himmel end om — et Slavemarket.

Sheik købte to unge Negre for ca. 1300 Kr. pr. Stk. i danske Penge, og en ung Pige, Halvneger, at dømme efter hendes Hudfarve, purung, lille og fyldig, meget smilende, men efter mine Begreber nærmest grim. Hun kostede omkring 700 Kr. Hun skulde erstatte en Kvinde i Haremet, der lige var død.

Sheik iagttog mig nøje under hele vort Besøg. I lange Rækker stod de paa Rad under Sejlene, Mænd her, Kvinder der . . vi gik alle Rækkerne igennem. Spektaklet var stort og Lugten fæl. Men Gemytlighed og grinende Ansigter alle Vegne.

— Morer Du Dig? Synes Du, det er storartet?

— Vi kan for min Skyld godt gaa, svarede jeg ham.

— Lad os sætte os derhenne under Palmerne udenfor det lille Kaféhus og faa vor Kaffe, foreslog Sheik.

En lille Negerdreng med broget Skørt og gyldne Henna-Negle kom med de to bitte smaa Kopper fyldt med en tyktflydende sort Vædske — Mekkakaffe! Og et stort Glas Vand fra Kilderne.

— Hvor længe tror De, Effendi, Slaveriet endnu vil florere? Arabiens Hersker er dog en moderne og forstaaende Mand.

— Koranen tillader jo Slavehold, svarede Sheik og tændte roligt sin Vandpibe. Naturligvis drives der ikke Slavehandel med Islams egne.

— Ikke heller med fangne Europæere?

— Vist ej! Alle den Slags Historier, som jeg godt kender, er det rene Vrøvl, det kan Du da nok forstaa . . lo Sheik og nippede til sin Kaffe.

— Men Negrene er da ogsaa Mennesker!

— Vist er de Mennesker. Men tror Du, de har det saa rart i deres Hjemland, Abessinien eller Sudan? Mange af dem længes i hvert Fald mod nye Oplevelser, nye Forhold, de keder sig og lader sig hverve . . .

— Til Transport i Lænker!

— Der er ingen Lænker, smilende Sheik Emin. Transporten til Havet foregaar til Fods i Karavane. Lænkerne bruges først, hvis de paa Skibene hertil over det røde Hav viser ubehagelig Opførelse.

— Hvad er det for Skibe?

— Smaa kvikke arabiske Kuttere, ikke saadan at faa fat i. De ligner meget ofte „Pilgrimsskibe til Mekka“, og dem forstaa Du nok, man ikke rører ved.

— Hvem er „man“? Jeg forstaa Dem ikke rigtig, Effendi!

— Stormagternes Skibe selvfølgelig, svarede Sheik. De har et godt Øje til Slavehandelen over det røde Hav. De søger at bilde Europa ind, at Forholdene hos os endnu er grusomme og bariske som i Middelalderen — og hvad er saa vor saakaldte „Slavehandel“? Europas Arbejdsløse i de store, sorte Verdensbyer lider tusinde Gange mere end vore Slaver!

— De faar dog Prygl!

— Naar De fortjener det. Nød lider de aldrig. De befinder sig da ogsaa vel, og de fleste nærer oprigtig Kærlighed til deres Herre. Allah være mit Vidne til, hvad jeg siger Dig: Aldrig har der i mit Hus været en Slave eller Haremskvinde, der ønskede mig noget ondt. Det vil jeg, at Du skal huske!

III

En Eftermiddag, da vi begge sad i den kølige, hvide Gaard og betragtede det brogede Blomstervæld omkring Arkaderne, hørte Springbrønden falde og talte om min nære Afsked med dette uforglemmelige, skønne Sted, sagde Sheik Emin:

— Du har aldrig bedt om Lov til at besøge mit Harem. Det undrer mig. Interesserer det Dig ikke?

— Effendi, jeg ved jo, hvor ugerne Orientens Hersker viser en vantro Fremmed dette Sted af Huset. Jeg har ikke villet krænke Deres store Gæstfrihed imod mig, og derfor har jeg aldrig nævnt Deres Harem.

— Vil Du se det? En Kvinde skred netop over den hvide Gaard, hvid og stille som den. Han gav hende en Befaling.

Kort efter gik vi over mod den Fløj i Bygningen, hvor Haremet laa.

En Duft af Ambra og Roser fyldte Luften derinde. Fra smaa grønne og gule Ruder højt oppe under Loftet faldt et køligt og stille Oaselys ind i disse hvide Rum uden Billeder eller andet Pynt, kun med smaa Forhøjninger, hvor Kvinderne sad — en halv Snes Stykker vel ialt. Ak, alle havde de det hvide Hovedklæde for Ansigtet, saa kun de store, sorte Dyreojne var synlige. Saadan modtog de Sheikens Budskab om, at en fremmed Mand i denne Time vilde besøge dem. Ingen af dem talte, tyst var der i disse Rum, som vandrede vi mellem hvide Aandeskikkelser.

Foran en aaben Dør ventede vi, indtil en gammel Kvinde viste sig. Da først lukkede Sheik Døren op.

Fra Gulv og alle Vægge glø-

dede den dybe Farvepragt fra Orientens gamle Tæpper. Smaa Olielamper brændte her og der som dansende Lygtemænd. Paa en lav Forhøjning laa Sheikens Favorithustru i en lyserød Silke-dragt — ak, men ogsaa hun havde Sløret for Ansigtet.

— Aisha — Sheikens præsenterede.

Jeg vekslede nogle Ord med den tilslørede Kvinde i det usikre Lys. Ogsaa hun talte Fransk som Sheikens, hendes Stemme var meget blid og dæmpet. Gerne havde jeg set hendes Ansigt, men jeg turde ikke bede derom. Det vilde have været at tilføje hende en grov Fornærmelse.

Udenfor i den hvide Gaard faldt Tasmørket, hine korte Minutter, inden Orientens dybe, skønne, blaasorte Nat begynder.

Vi sad tavse derude paa Marmorbænken og indaandede Blomsternes Duft. Jeg var saa optaget af at bearbejde mine Indtryk i Tankerne, at jeg glemte baade Tid og Sted.

Oaselysset derinde . . de hvide, tavse Skikkelser . . det brogede Værelse . . de dansende Lygtemænd omkring Aisha, hvis Stemme var klar og spæd som en lille Fugls Sang.

Hvor var hun mon fra? Var hun en fornem Araberkvinde eller var hun en til stor Værdighed ophøjet vidunderskøn Slavinde fra Kaukasus?

Om den Slags spørger man ikke. Og Sheikens berettede hverken den Aften eller senere et eneste Ord om Fuglen Aisha.

Dame-Overtrækstøvler.

Stort Udvalg. — Pris fra 5 Kr. Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa 3 Mdrs. Opsigelse 4,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassevilkaar 4 -

Al Last- og Personkørsel

udføres med min lukkede 13—14 Personers Bil til billige Priser. Tlf. Allinge 72. Aage Jørgensen.

Al Slags Lastkørsel

samt Svin til Slagteriet besørger billigt. Tlf. Rø 57 x. Hans Hansen. Brøddegård.

Aktieselskabet Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestrebelse, for at faa det udsendt i videre Kredse

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentkrivning, Dødsbøbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom). Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1

Tænk, hvad De kan købe nu i Udsalgstiden!

Prøv, om De ikke kan faa en Gevinst i Varelotteriet til at betale Deres Indkøb. 4. Trækning finder Sted 13., 14. og 15. Januar. Fornyelsen slutter d. 11. og Salget den 12. Januar.

Et Lod koster kun

Kr. 3.60

VARELOTTERIET

Lodsedler faas hos aut. Kollektor Barber Johs. Larsen.

Sundheds-Rugbrødet HYGÆA

kun ægte med Mærket **HYGÆA normal Anbef. af Læger** paaklæbet.

Bages kun i følgende Bagerier:

C. M. Frederiksen, Svanemøllen, Svaneke. Andreas Didriksen, Rønne. Rye Jørgensen, Østerlars. M. Chr. Jensen, Klemensker.

HYGÆA Rugbrød er mere velsmagende end det alm. Rugbrød. HYGÆA anbefales af Læger og Professorer.

HYGÆA er let fordøjeligt og har stort Indhold af Æggehvide og Mineralstoffer.